

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

29 ΙΟΥΝΙΟΥ 1929

ΔΡΙΘ 26

ΕΓΓΡΑΦΟΝ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Αριθ. { Πρωτ. 1953
Διεξπ. 654 } 'Εν 'Αθήναις τῇ 21 'Ιουνίου 1929
Πρὸς τὸν **Ἐξοχότατον Κύριον Πρόεδρον**
τῆς Κυβερνήσεως

Κύριε Πρόεδρε,

Ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Θρησκεία διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἔχει διαπλάσει τὴν ζωὴν τοῦ Ἔθνους, ἀπετύπωσεν εἰς αὐτὸ τὸν ἰδιαιτέρον χαρακτήρα του καὶ δημιουργεῖ ἱερὰ αἰσθήματα, τῶν ὁποίων ἡ δύναμις εἶναι ἀκατάλυτος. Ἐντεῦθεν ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἱεραρχία, τῆς ὁποίας ἐν τῶν σπουδαιότερων κα-
νονικῶν καθηκόντων τυγχάνει καὶ ἡ θρησκευτικὴ καὶ ἠθικὴ μόρφωσις τοῦ λαοῦ, μετὰ λύτης κατὰ τὴν μεταπολεμικὴν περίοδον ἔβλεπε καταπίπτον τὸ τε θρησκευτικὸν καὶ ἠθικὸν συναίσθημα τοῦ λαοῦ ἕνεκα τῆς πανθομολογουμένως ἀτελοῦς μορφώσεως, ἣν παρείχε τὸ ἄχρι τοῦδε εφαρμοζόμενον ἐκπαιδευτικὸν πρόγραμμα.

Φωτεινὴν ἀκτίνα παρηγορίας ἐνείδεν ἡ Ἱεραρχία ἐν τῷ προγραμματικῷ λόγῳ, ὃν ἡ Ὑμετέρα ἐξοχότης ἀνέπτυξεν ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ ἐκακίσθη τὸ ἐν ἰσχύϊ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα. Πτωχοὶ ἐπίσης καὶ ἐλλειπεῖς ἐχαρακτηρίσθησαν οἱ καρποὶ αὐτοῦ καὶ ὑπὸ τῶν δύο Πανεπιστημίων, κρουσάντων ἀπὸ κοινοῦ τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου, ὃν διατρέχει ἡ σύγχρονος σπουδάζουσα νεολαία.

Μεγάλοι πολιτικοὶ ἄνδρες, καὶ αὐτὴ ἡ Κοινωνία τῶν Ἐθνῶν, ἐν τῇ μερίμνῃ αὐτῶν περὶ εὐημερίας καὶ ἀναπτύξεως καὶ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς συρροῆς τῶν κακῶν ἅτινα ἐπεσώρευσε κατὰ τῆς ἀνθρωπότη-
τος ὁ παγκόσμιος πόλεμος, συνεφώνησαν καὶ διεκήρυξαν, ὅτι μόνον τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Ἐκκλησιῶν κατάλληλος ἀνάπτυξις τῶν ἐν αὐτῷ νοημάτων δύναται νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἐκτροχιασθεῖσαν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ἀληθῆ ὁδὸν τῆς εὐτυχίας εὐημερίας, καὶ προόδου αὐτῆς, ἀνέθηκαν δ' εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν τὸ βαρὺ τοῦτο τῆς ἀναγεννήσεως τῆς ἀνθρωπότητος ἔργον. Ὅθεν ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀνέμενε μετὰ χρηστῶν ἐπι-

δων παρὰ τῆς ὑπὸ τὴν Ὑμετέραν προεδρείαν πεφωτισμένης Κυβερνήσεως ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια το-
νίζοντα καὶ ἐνισχύοντα τὴν θρησκευτικὴν καὶ ἠθικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ λαοῦ, ἣν ἀποτελεῖ τὸ μόνον ἔργον τῆς ἀληθοῦς μορφώσεως, καὶ τὴν ἀνάθεσιν τοῦ σπουδαιωτάτου τούτου ἐκπαιδευτικοῦ ἔργου εἰς τὰ εἰδικῶς μεμορφωμένα κατάλληλα πρόσωπα ἦτοι τοὺς καθηγητὰς τῆς Θεολογίας καὶ ἀποφοίτους τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν.

Ἐπειδὴ ὅμως ἐκ τῶν δημοσιευθέντων ἐκπαιδευτικῶν νομοσχεδίων ἐξάγεται ὅτι ἀντὶ ἐνισχύσεως μᾶλλον ἐλάττωσιν καὶ περιορισμὸν ὑπέστησαν τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα, ἐκτοπισθέντα κατ' ἀνέλπιστον τρόπον ἀπὸ τῶν ἐπαγγελματικῶν, πρακτικῶν, γεωργικῶν καὶ ἐμπορικῶν Σχολῶν, ἐπειδὴ ὑπεβιβάσθη ἡ θέσις τῶν καθηγητῶν καὶ διδασκάλων τῶν θρησκευτικῶν ἀπέναντι τῶν ἰσοτίμων καὶ ὁμοδυνάμων συναδέλφων αὐτῶν καὶ ἠδικήθησαν τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα καὶ οἱ διδάσκοντες αὐτὰ, μᾶλλον δ' εἰπεῖν ἠδικήθη τὰ μέγιστα ἡ χριστιανοπροεπῆς καὶ ἑλληνοπροεπῆς μόρφωσις τῆς νέας γενεᾶς, ἐπειδὴ ἐπὶ πλέον διὰ τῶν νομοσχεδίων τούτων ἀφαιρεῖται ὁ χαρακτήρ τῶν διδασκασιῶν ἀπὸ τῶν ἐν τῷ Κράτει λειτουργουσῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν καὶ στεροῦνται οὕτω τοῦ δικαιώματος τοῦ δημοδιδασκάλου οἱ ἀπόφοιτοι αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναντιρρήτως ἐνεδείχθησαν ἰσχυροὶ ἠθικοὶ καὶ μορφωτικοὶ παράγοντες διὰ τὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν τέκνων τοῦ λαοῦ.

Διὰ ταῦτα ἡ συνεδριάζουσα κατ' αὐτὰς Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος καθῆκον αὐτῆς ἱερὸν ἐθεώρησεν νὰ ἀποταθῆ πρὸς τὴν Ὑμετέραν ἐξοχότητα καὶ τὸ περὶ αὐτὴν πεπνυμένον Ὑπουργικὸν Συμβούλιον καὶ ζητήσῃ ὁμοφώνως :

A. Ἴνα εἰσαχθῆ ἐν ἐκάστη τάξει ὄλων ἐν γένει τῶν ἐκπαιδευτηρίων πάσης ἀποχωρέσεως ἢ τριῶν τοῦλάχιστον τῆς ἐβδομάδος διδασκαλία τῶν ἠθικοθρησκευτικῶν μαθημάτων.

B. Ὅπως ἡ διδασκαλία αὕτη γίνεται ὑπὸ τῶν εἰδικῶς πρὸς τοῦτο μορφωθέντων θεολόγων καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς διδασκαλίας καὶ πρὸς ἐνίσχυσιν καὶ ἀναγνώρισιν ὑπηρεσιῶν τῆς ἀδικουμένης τάξεως τῶν

ἐκπαιδευτικῶν τούτων λειτουργῶν.

Γ. Νὰ μὴ ἀφαιρεθῆ τὸ πτυχίον τοῦ δημοδιδασκάλου παρὰ τῶν ἀποφοίτων τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν.

Παρακαλεῖ δὲ ἡ Ἱεραρχία ὅπως ἐπανέλθῃ ὁ θεσμός καθ' ὃν τὰ κατὰ τόπους ἐποπτικά συμβούλια ἐτέλουν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ οἰκείου Ἐπισκόπου.

Δὲν παραλείπομεν δὲ νὰ σημειώσωμεν ὅτι μετὰ συγκινήσεως ἡ Ἱεραρχία ἔλαβε γνῶσιν τῶν πρὸς αὐτὴν γενομένων ἐπὶ τῶν ἀνωτέρω ζητημάτων θερμοῦν ἐκκλήσεων διαφόρων ὀργανώσεων ἕκ τε τῆς προτείνουσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν.

Ἐπὶ τούτοις ἐπεύχεται Ὑμῖν ἡ Ἱεραρχία πᾶσαν παρὰ Θεοῦ ἐνίσχυσιν.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας
ἡ Ἐκκλησίας τῆς Ἀθηνῶν ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΤΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΩΝ

Κύριε Ὑπουργέ,

Ἡ Θεολογικὴ Σχολή, διεξεληθοῦσα μετὰ προσοχῆς τὰ εἰς τὴν Βουλὴν ὑποβληθέντα ἐκπαιδευτικὰ νομοσχέδια, θεωρεῖ ἐπιβεβλημένον αὐτῆς καθήκον νὰ ὑποβάλλῃ ὑμῖν τὰς σκέψεις αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἐπιανεκτέων εἰς αὐτὰ καὶ εἰς τὴν κειμένην ἤδη νομοθεσίαν τροποποιήσεων ἐν σχέσει πρὸς τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων καὶ τὴν θέσιν τῶν θεολόγων λειτουργῶν ἐν τῇ ἐκπαίδευσί, πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκόμενου σκοποῦ τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἐξυγιάνσεως.

Ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἁμοφώνως φρονεῖ ὅτι δέον α) Νὰ ὀρισθῆ ὑποχρεωτικῶς ὡς τακτικὸν μέλος τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου εἰς τῶν θεολόγων καθηγητῶν τῆς μέσης ἐκπαίδευσως, παιδαγωγικῶς μεμορφωμένος, ἵνα οὕτως ἐν τῷ συμβουλίῳ ἀκούηται ἡ γνώμη εἰδικῶς, δυναμένου νὰ ἔχῃ ἀθροεντικὴν καὶ ἔγκυρον γνώμην ἐπὶ τῶν ἐκάστοτε ἀναφωρομένων θεολογικῶν καὶ θρησκευτικῶν ζητημάτων καὶ τῶν ἀναγκῶν τοῦ κλάδου. β) Νὰ ἰδρυθῆ μία τοῦλάχιστον θέσις ἐπιθεωρητοῦ τῶν θρησκευτικῶν. Ἐνῶ ὑπάρχουσιν ἐπιθεωρηταὶ εἰδικοί εἰς πάντας τοὺς κλάδους, μόνον διὰ τὰ θρησκευτικὰ μαθήματα δὲν ἐθεωρήθη ἀναγκαία ἡ ὑπαρξὶς ἐπιθεωρητοῦ καὶ ὁμοῦ εἶναι εἰς πάντα δῆλον ὅτι οὕτω καὶ ἡ μεθοδικῆ ἄλλως προσήκουσα διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν δὲν ἐδοξοῦται, ἀφοῦ ὁ φιλόλογος ἐπιθεωρητῆς στερεῖται τόσον τῆς γενικῆς θεολογικῆς μορφώσεως, ὅσον καὶ τῶν διὰ τὸ ἔργον τῆς ἐπιθεωρήσεως ἀπαιτουμένων εἰδικῶν γνώσεων, καὶ τὰ καλῶς νοούμενα συμφέροντα τῶν θεολόγων λειτουργῶν παραβλάπτονται. γ) Νὰ ἐξισῶνται οἱ θεολόγοι ἐν τοῖς ἡμιγυμνασίοις πρὸς τοὺς φιλόλογους, ὡς σήμερον συμβαίνει ἐν τοῖς ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ ἡμιγυμνάσια ἑλληνικοῖς σχολείοις, λαμβανόμενου ὅπ' ἔψιν

ὅτι οἱ θεολόγοι καὶ τὰ κῆρια φιλολογικὰ μαθήματα τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς ἀκροῦνται ὑποχρεωτικῶς, καὶ ἀρίστην παιδαγωγικὴν μορφῶσιν κέρτουνται, λαμβάνοντες μετ' ἐξέτασιν καὶ εἰδικὴν παιδαγωγικὴν πτυχίον ὡς οἱ φιλόλογοι. δ) Νὰ ὀρισθῆ εἰς πᾶσας τὰς τάξεις τῶν πρακτικῶν λυκείων καὶ τῶν ἐμπορικῶν Σχολῶν διδασκαλία τῶν θρησκευτικῶν, διότι δὲν θὰ ἦτο ἄρθρον νὰ θεωρηθῆ ὅτι διὰ τὰ πρακτικὰ ἐπαγγέλματα ἡ γνώσις τῶν τῆς θρησκείας εἶναι ἥττονος σπουδαιότητος. ε) Νὰ ὀρισθῆ πάλιν, ὡς καὶ ἄλλοτε ἦτο, ὡς ὀργανικὴ ἡ θέσις τοῦ θεολόγου ἐν τοῖς διδασκαλείοις τῆς δημοτικῆς ἐκπαίδευσως, ἀντιθεμένης αὐτῇ τῆς διδασκαλίας τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἐν τῷ γυμνασίῳ. Ἡ μεγάλη σπουδαιότης τῶν διδασκαλείων ἀπαιτεῖ ἔπος καὶ τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν καὶ ἡ ἐν τῷ σχολείῳ καθόλου θέσις τοῦ διδάσκοντος αὐτὸ ὡς ἐσθαστά, ὡς, ἐξ ἄλλου, εἶναι ἀνάγκη ἔπος ὁ θεολόγος τελῆ εἰς πολλὴν ἐπαφήν πρὸς τὸν βίον τοῦ σχολείου τούτου καὶ τοὺς μαθητάς. Εἰς ταῦτα ὁμοῦς μεγάλως συμβάλλει ἡ ὀργανικὴ ἔνωσις τοῦ οἰκείου καθηγητοῦ πρὸς τὸ διδασκαλεῖον, ὡς ἡ πείρα διδάσκει.

Τὰς σκέψεις ταύτας ὑποβάλλουσα ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ὑπὸ τὴν περωτισμένην ὑμῶν κρίσιν, ἔρχεται καὶ ἐλπίζει ὅτι θὰ ληφθῶσι σοβαρῶς ὅπ' ἔψιν.

Μετὰ πάσης τιμῆς

Ὁ Κοσμητὸς
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΝΑ

ΥΠΟΜΝΗΜΑ

ΤΗΣ ΡΙΖΑΡΕΙΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ
ΠΡΟΣ ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ

Εἰς τὰ ὑπὸ κρίσιν τῆς Βουλῆς ὑποβληθέντα Ἐκπαιδ. νομοσχέδια μετὰ τῶν ἄλλων μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ ἐκπαίδευσί προτείνονται καὶ ἡ μετατροπὴ τῶν λειτουργούντων νῦν Ἱεροδιδασκαλείων εἰς καθαρῶς Ἱερατικὰς Σχολάς, ἀφαιρουμένου τοῦ δικαιώματος εἰς τοὺς ἀποφοίτους τούτων ὅπως διορίζονται ἐφεξῆς δημοδιδάσκαλοι.

Οἱ εὐσεβᾶστως ὑποσημειούμενοι ἀποτελοῦντες τὸν καθηγητικὸν σύλλογον τῆς Ριζαρείου Ἐκκλ. Σχολῆς, λειτουργούσης ἀπὸ δεκαετίας τόσον εὐδοκίμως ὡς Ἱεροδιδασκαλεῖον, λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ υποβάλλομεν ὑπὸ τὴν κρίσιν Ὑμῶν τὰς σκέψεις ἡμῶν σκεπτικῶς πρὸς τὴν προτεινομένην τροποποίησιν τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν, νομίζοντες ὅτι οὐ μόνον ἄρμοδιότητα, ἀλλὰ καὶ καθήκον ἔχομεν, ὅπως διαφωτίζομεν, τὸ ἔφ' ἡμῖν, τὴν πολιτείαν ἐπὶ ζητημάτων τοῦ κῆλου μας.

Δὲν γνωρίζομεν, εἰν ὑπάρχουσι βαθυτέροι τινες λόγοι, οἵτινες ὑπηγόρευσαν τὴν προτεινομένην μεταρρυθμίσειν· ἀλλ' ἅς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ φρονοῦμεν, ὅτι οἱ ἐν τῇ εἰσηγητικῇ τοῦλάχιστον ἐκθέσει προβαλλού-

μενοι λόγοι, οὔτε ἰσχυροὶ εἶναι, οὔτε ἐπὶ τῆς νεοελληνικῆς πραγματικότητος στηρίζονται, διότι:

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑποστηριχθῆ σοβαρῶς, ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τοῦ δημοδιδασκάλου εἶναι ἀσυμβίβαστον, καὶ δὴ ἐν τῇ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ, πρὸς τὸ τοῦ ἱερέως· μορφωτικὰ ἀμφοτέρω ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ φρονοῦμεν, ὅτι τοῦναντίον τὸ ἐν ἐξυπηρέτεϊ καὶ ἀνυψώνει τὸ ἄλλο, ἐξυψηροῦμενα ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, κατ' ἐξοχὴν δ' ἀνυψοῦται τὸ διδασκαλικὸν λειτουργήμα ὑπὸ τοῦ ἱερατικοῦ, διότι ὁ διδάσκαλος ἅμα καὶ ἱερεὺς θὰ ἔχη ἐν τῇ ἀνάκασθεν θρησκευούσῃ ἑλληνικῇ κοινωνίᾳ κατ' ἀνάγκην κύρος περισσότερον.

Οὐδὲ πρέπει νὰ λησμονηθῆ ἐνταῦθα, ὅτι διὰ βαθυτάτους ἱστορικοὺς λόγους, οὓς δὲν εἶναι τοῦ παρόντος ν' ἀναπτύξωμεν, ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ Ἑλληνοῦ, καὶ τοῦ πλέον νεωτερίζοντος, δὲν δύναται νὰ νοηθῆ ἁρμονικώτερος συνδυασμὸς τοῦ διδασκάλου-ἱερέως, ἢ δὲ συνειδησις αὕτη ἐμορφώθη μετὰ μακροαἰὼνα ἔθνικὸν βίον, καθ' ὃν ὁ διδάσκαλος-ἱερεὺς ἐπαιδαγώγησε τόσον φωτεινὰ καὶ ἀποτελεσματικὰ τὸ ἔθνος, ὥστε καθῆκον ἔθνικὸν ἐλογίζετο ἡ ἰδρυσις Ἱεροδιδασκαλείων, τινὰ τῶν ὁποίων τόσον καρποφόρος λειτουργοῦσιν ἔτι καὶ νῦν ἐν τῷ Ἑλληνισμῷ τῆς διασποράς.

Ἀλλὰ προβάλλεται κατὰ τῆς διατηρήσεως τοῦ ὑπάρχοντος τύπου τῶν ἱεροδιδασκαλείων τὸ ἀσυμβίβαστον δῆθεν τῆς διδασκαλικῆς πρὸς τὴν ἱερατικὴν παιδείαν. Ἰδόμεν, ἂν ὁ λόγος αὐτὸς εἶνε τῷ ὄντι ἰσχυρὸς.

Καὶ ἡ ἱερατικὴ καὶ ἡ διδασκαλικὴ παιδείαι σκοποῦν ἔχουν νὰ μορφώσουν παράγοντας δυναμένους νὰ δράσουν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐξανθηρωπιστικῶς, διὰ τοῦτο δὲ καὶ κάμνουν χρῆσιν καὶ ἐξανθηρωπιστικῶν μαθημάτων. ἅτινα δύναται καὶ ὀφείλουν εἰς ἀμφοτέρω τὰ εἶδη τῆς μορφώσεως νὰ εἶναι κοινὰ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῶν μὴ ἐξανθηρωπιστικῶν, τὰ ὅποια προφανῶς συμπίπτουν. Τοῦτο δὲ τῷ ὄντι συμβαίνει.

Ἄν δὲ ἐν τοῖς ἱεροδιδασκαλείοις διδάσκωνται εὐρύ-τερόν πως τὰ θρησκευτικὰ καὶ δὴ ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἡ ἐρμηνεία τῆς Γραφῆς καὶ τῶν κλασικῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, τοῦτο οὐ μόνον μειονέκτημα τῶν ἱεροδιδασκαλείων δὲν εἶναι, ἀλλ' ὅλως τοῦναντίον πλεονέκτημα.

Διότι εἶναι πρόδηλον, ὅτι τὰ μαθήματα ταῦτα καὶ ἐξανθηρωπιστικώτερα εἶναι καὶ κοινωνικὴν μόρφωσιν παρέχουν βαθυτέραν καὶ ἀσφαλεστέραν πολλῶν ἄλλων κοσμικῶν συγγραφέων καὶ παλαιότερων καὶ νεωτέρων, οὐδ' ὅλως ἄρα βλάπτει ἢ ἐν τοῖς ἱεροδιδασκαλείοις διαφίλεια τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων. Ἄν δὲ τινας ἴσως φαντάζωνται, ὅτι ἡ θρησκευτικὴ μόρφωσις εἶναι ἀσυμβίβαστος πρὸς τὴν ἄλλην ἀνθηρωπιστικὴν,

ἀνάγκη τότε, διὰ νὰ εἶναι συνεπεῖς, νὰ ἀποβληθοῦν τὰ θρησκευτικὰ καὶ ἐκ τῶν ἄλλων διδασκαλείων καὶ ἐξ ὅλων τῶν μορφωτικῶν σχολείων.

Ἀλλὰ δύναται τοῦτο νὰ ὑποστηριχθῆ σοβαρῶς σήμερον, ὅποτε ἐπιστημονικῶς κατέπεσεν ὁ ἰδολισμὸς καὶ αἱ ἄλλαι ἀθεΐζουσαι θεωρίαι, ὅποτε ἡ ἐπιστήμη ἔμβλημα ἔχει τὸ «ἔρεῦνα διὰ νὰ πιστεύσῃ» καὶ ἀποβάνει τῇ ἀληθείᾳ κύριον στήριγμα τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν, κουρασμένη δὲ ἡ ἀνθρωπότης ἐκ τῆς ὑλοφροσύνης ζητεῖ νὰ ἐπουλώσῃ δι' ἠθικῶν καὶ θρησκευτικῶν κυρίως μέσων τὰς μεταπολεμικὰς πληγὰς τῆς;

Λημβννομένου δ' ὑπ' ὄψει, ὅτι καὶ τὰ παιδαγωγικὰ καὶ τ' ἄλλα ἐπιστημονικὰ καὶ τεχνικὰ μαθήματα ἐπαρκῶς διδάσκονται ἐν τοῖς σημερινῶν ἱεροδιδασκαλείοις, εἶναι προφανῆς ἡ ὑπεροχὴ τῆς ἐν αὐτῇ παρεχομένης μορφώσεως, ἥτις προφυλάττουσα τοὺς τροφίμους αὐτῶν τὸ μὲν ἀπὸ τῆς νεωτερικῆς κηρυττομένης ἀθεΐας, τὸ δὲ ἀπὸ τυφλῶν δεισιδαιμονιῶν, συντελεῖ εἰς τὴν μόρφωσιν ἰδεωδῶν, καθ' ἡμᾶς, διδασκάλων ἅμα καὶ ἱερέων.

Κατὰ ταῦτα οὐδὲ πόρρωθεν δύναται νὰ ὑποστηριχθῆ τὸ προβαλλόμενον, ὅτι ὁ ἐν τῷ ἱεροδιδασκαλείῳ μορφούμενος ἀποβάλλει τὴν διδασκαλικὴν συνειδησιν λόγῳ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἐν αὐτῷ ἱερατικοῦ πνεύματος. Τοῦτο ἠδύνατο νὰ λεχθῆ-καὶ πάλιν ὄχι ἀπολύτως-διὰ τὰ ἱεροδιδασκαλεῖα τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν εἶναι τόσον ἐλεύθερον καὶ μετὰ τόσης σπουδῆς θεραπείε κάθε εὐγενῆ καὶ ὑψηλὸν ἰδανικόν, ὥστε τῇ ἀληθείᾳ οὐδεὶς φόβος ὑπάρχει ἐκκληρικεύσεως τοῦ διδασκάλου. Ἡ πολυετής πείρα παρ' ἡμῖν μαρτυρεῖ περὶ τούτου. Ἄλλως καὶ τὰ ἱεροδιδασκαλεῖα ἐργάζονται κατὰ τὸ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις διδασκαλείοις τοῦ Κράτους ἰσχυρὸν πρόγραμμα, καὶ τὰ αὐτὰ μὲ ἐκεῖνα ἰδεώδη καλλιεργοῦσι. Ἄς μὴ λησμονῆται δ' ὅτι καὶ ἐν αὐταῖς ταῖς φιλελευθέραις προτεσταντικαῖς χώραις διευθύνται πλείστων ἐκπαιδευτικῶν ἰδρυμάτων εἶναι κληρικοί, κληρικὸς δὲ ὑπῆρξε καὶ ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη μετὰ τὸ 1920 διευθυντὴς τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς ἐνταῦθα.

Ὅλως δὲ τοῦναντίον ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ ἐνταῦθα νὰ φρονοῦμεν, ὅτι ἡ ἐν τοῖς ἱεροδιδασκαλείοις παρεχομένη ἐπιπροσθέτως θεολογικὴ μόρφωσις συμπληροῖ τὸν κύκλον τῶν γνώσεων τοῦ διδασκάλου καὶ ἐφοδιάζει αὐτὸν μὲ τὴν ἀπαραίτητον διὰ τὸ λειτουργήμα του ἐγκυκλοπαιδικότητα.

Ἄν θέλωμεν νὰ ἰστάμεθα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς νεοελληνικῆς πραγματικότητος, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν, ὅτι ὁ Ἕλλην διδάσκαλος, ἰδίως τῶν κομπολέων καὶ χωρίων, πολὺ συχνὰ εὐρίσκειται εἰς τὴν ἀνάγκη

κινῶν νὰ ἐπιλύῃ θρησκευτικὰς ἀπορίας ἢ καὶ ἠθικὰς διαφορὰς τῶν κατοίκων, εἶτι δὲ μᾶλλον καὶ νὰ ἐρμηνεύῃ τὸ εὐαγγέλιον καὶ νὰ κηρύττῃ πρὸς τὸν λαόν. Τίς δὲ ἄλλος καταλληλότερος πρὸς τοῦτο εἶναι παρὰ ὁ ἐν τοῖς Ἱεροδιδασκαλείοις μορφούμενος;

Δείγμα δὲ τρανὸν τοῦ ἀνωτέρου ἰσχυρισμοῦ μας ἄς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ φέρωμεν τὸ γεγονός, ὅτι οἱ ἀπόφοιτοι τῆς Ῥιζαρείου, λειτουργοῦσης ἀπὸ δεκαετίας περίπου κατὰ τὸ πνεῦμα τοῦτο, εὐδοκίμοι ἐν τοῖς πρώτοις ἐν τῇ ἐξασκήσει τοῦ δημοδιδασκαλικοῦ λειτουργήματος.

Ἄλλο δ' ἐντελῶς εἶναι τὸ ζήτημα, ἐὰν τὸ Κράτος κρίνῃ, ὅτι τὰ ὑπάρχοντα ἱεροδιδασκαλεῖα εἶναι καὶ ἀριθμὸν πολλὰ· δύναται νὰ τὰ περιορίσῃ. Ἄλλο ἐὰν τὸ Κράτος ἔχῃ τὴν ἀντίληψιν, ὅτι τὰ τούτων δὲν λειτουργοῦσι κανονικῶς· ἔχει ὅλα τὰ μέσα νὰ ἐλέγξῃ καὶ νὰ βελτιώσῃ τὴν λειτουργίαν.

Ἄλλ' ἢ μεταβολὴ πάντων τῶν ἱεροδιδασκαλείων εἰς καθαρῶς ἱερατικὰς Σχολὰς, ὡς διὰ τοῦ νομοσχεδίου προτείνεται, μακρὰν τοῦ νὰ εἶναι λυσιτελής εἰς τὴν δημοδιδασκαλικὴν μόρφωσιν, θ' ἀποβῇ αὐτόχρημα ὀλεθρία καὶ εἰς τὴν ἱερατικὴν τοιαύτην, διότι ἰσοδυναμεῖ πρὸς κεκαλυμμένην κατάργησιν τῶν ἱερατικῶν Σχολῶν. Διότι τίς θέλει φοιτήσῃ εἰς αὐτάς, ἂν ἀναλογισθῇ ὅτι ὁ φοιτῶν οὐδὲν θέλει ἔχει προρὸν δυνάμενον νὰ παράσῃ αὐτῷ τὸν ἐπιούσιον, ἀλλ' ὅτι ὀφείλει νὰ ἀναμένῃ ἑνδεκαετίαν ὅλην, μετὰ τὸ τέλος τῆς ὁποίας ἴσως κητορθώσῃ νὰ ἱερωθῇ; Ἄλλὰ καὶ ἂν ἐδρεθοῦν τοιοῦτοι, ποίας πνευματικῆς καὶ ἄλλης ἀξίας καὶ ἱκανότητος θέλουσιν εἶναι, ποῖαν δὲ βελτίωσιν τοῦ κλήρου θέλει περιμένει τις ἀπὸ νέου ἐπὶ ἑνδεκαετίαν μείναντας ἀργοὺς ἢ εἰς ἄλλο παρὰ τὸ ἱερατικὸν ἐπάγγελμα τραπέντας, ἀπὸ τὸ ὅποσον τίς οἶδε ποῖα ἐλαττώματα ὡς ἐφόδιον διὰ τὴν ἱερωσύνην ἀπεκόμισαν;

Διὰ ταῦτα πάντα ἔχομεν τὴν τιμὴν, σχετικῶς πρὸς τὸ ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς Βουλῆς νομοσχέδιον περὶ Ἱεροδιδασκαλείων νὰ προτείνωμεν ἐπ' ὠφελείᾳ τῆς τε ἐκπαιδεύσεως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τὴν διατήρησιν τοῦ ἱεροδιδασκαλείου τῆς Ῥιζαρείου Σχολῆς καὶ 4 - ὅ ἄλλων Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν ἐκ τῶν ἀριστα λειτουργουσῶν.

Οἱ ΚΑΘΗΓΗΤΑΙ ΤΗΣ ΡΙΖΑΡΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΚΙΝΗΣΙΣ

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ Σόφιας τῆς Βουλγαρίας:

Καθ' ἃ ἀναγράφει ὁ βουλγαρικὸς τύπος, ὁ ἀπ' ἱκανῶν εἰς ὀρθοδόξους θρησκευτικοὺς συλλόγους ὁργανωμένος βουλγαρικῶς μαθητικὸς κόσμος ἐπ'

ἐσχάτων συνεκρότησε τὴν δ' ἐτησίαν αὐτοῦ «γενικὴν μαθητικὴν ὀρθόδοξον συνέλευσιν» ἐν τῇ βουλγαρικῇ πολίχνῃ Γάμπροβο. Ἐν ἐκάστη δημοτικῇ σχολῇ καὶ ἐν ἐκάστῳ γυμνασίῳ ἐσηματίσθησαν ποδὲν πενταετίας σύλλογοι μαθητῶν, φέροντες ἕκαστος τὸ ὄνομα ἐνὸς ἁγίου καὶ τελοῦντες ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν ἢ ἱερέως ἢ διδασκάλου. Ὁ κύριος σκοπὸς τῶν ἐνώσεων τούτων εἶνε ἡ πάση δυνάμει παρακώλυσις τῆς μεταξὺ τοῦ μαθητικοῦ κόσμου διαδόσεως ἀντιθρησκευτικῶν καὶ ἀνηθικῶν τάσεων ὁποῖαι ἤρξαντο ἐπ' ἐσχάτων προπαγανδιζόμενα καὶ ἡ ἀντίδρασις κατὰ πάσης ἀπὸ τῶν τριόδων νοσογενοῦς ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῆς τρυφερᾶς μαθητικῆς νεολαίας. Τὸ ἔργον τοῦτο ἐπιτελεῖται διὰ τῆς ἐνισχύσεως καὶ ἀναπτύξεως τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος τῶν παιδῶν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῆς τοιαύτης αὐτοῦ κατευθύνσεως ὥστε ἢ τε ἀτομικῇ καὶ ἢ κοινωνικῇ ζωῇ τῶν μαθητευομένων, οὐ μόνον κατὰ τὸ μαθητικὸν αὐτῶν στάδιον, ἀλλὰ καὶ ἐφεξῆς, νὰ οἰκοδομηθῇ ἐπὶ τοῦ θεμελίου τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κατὰ τὰς παρελθούσας λοιπὸν ἑορτὰς τοῦ Πάσχα συνεκροτήθη ἐν Γάμπροβο ἡ δ' ἐτησία συνέλευσις τῶν εἰρημένων μαθητικῶν συλλόγων πάσης τῆς Βουλγαρίας, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν ἀντιπροσώπων αὐτῶν ἀνελεθόντων εἰς 400. Εἰς τὴν συνέλευσιν προσήλθον οἱ ὑπουργοὶ τῆς Παιδείας καὶ τῆς Δικαιοσύνης, πέντε ἱεράρχαι (τρεις μητροπολίται καὶ δύο ἐπίσκοποι) καὶ ἀντιπρόσωπο τοῦ στρατοῦ καὶ διαφόρων πατριωτικῶν ὁργανώσεων, οἵτινες καὶ προσεκόμισαν πρὸς τοὺς μαθητὰς συνέδρους, τοὺς «μέλλοντας ἀνακαινιστὰς τῆς Βουλγαρίας καὶ οἰκοδόμους τῆς ὀρθοδόξου κοινωνικῆς ζωῆς τῆς χώρας» τὸν χαιρετισμὸν τῶν ἀποστειλάντων αὐτοὺς σωμάτων καὶ ὁργανώσεων.

Εἰς τὸν σταθμὸν Τσάρεβα—Λεβάντα συνέδραμον συγχρόνως οἱ σιδηροδρομικοὶ εἰρημοὶ ἐκ πασῶν τῶν κατευθύνσεων: ἐκ τῆς νοτίου, βορείας δυτικῆς καὶ ἀνατολ. Βουλγαρίας. Ἐκ τῶν βαγονίων, ἅμα τῇ ἀφίξει, ἐξεπήδων γοργοὶ καὶ ζωηροὶ μὲ χαρωπὰ πρόσωπα οἱ βουλγαροπαῖδες μαθηταί, κρατοῦντες δ' ἕκαστος τὰ δέματά των ἔτρεχον φέροντες περὶ τὰς χερσίδας ταινίας ἐνεπιγράφους μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἁγίων τῆς ἰδίας ἐκάστου ὁργανώσεως, «Ἁγ. Νικόλαος», «Σοφία», «Ἁγιος Βόρις», κτλ. Ἐπὶ τοῦ στήθους ἐκάστου ἦτο ἀνηρημένος λευκὸς σταυρός. Πολὺ πρὶν ἀκόμη σταματήσῃ ὁ σιδηροδρομικὸς εἰρημὸς ἠκούετο ἀπὸ ἑκατοντάδων στομάτων τῶν διαφόρων ἐν τῷ σταθμῷ ἀναμενουσῶν τοὺς ἀντιπροσώπους ὁργανώσεων τῶν νέων ὡς χαιρετιστήριος πρὸς τοὺς ἐρχομέ-

νους προσφώνησις ἐν ζωηρὸν μυριόστομον «Χριστὸς Ἄνστη!».

Ἄμα τῇ ἐκ τοῦ σιδηροδρόμου ἐξόδῳ οἱ μικροσκοπικοὶ ἀντιπρόσωποι συναχθέντες ἀμέσως ἐβράδισαν πρὸς τὴν πολίχνην προπορευομένων ἐξαπτερύγων, λευκῶν σημαίων μετὰ χρυσῶν ἐν τῷ μέσῳ σταυρῶν, καὶ εἰκόνων ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἀντιπροσώπων ἐβράδιζον οἱ μητροπολίται καὶ οἱ ἐπίσκοποι. Ἡ πολίχνη ἦτο σημαιοστόλιστος καὶ ἀνθοστόλιστος, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ δὲ τῆς ἐπισήμου προείας ἦσαν ἀνεγνηγερμένοι ἀψίδες φέρουσαι ταινίας μετ' ἐθνικῶν χρωμάτων ἐνεπιγράφους: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ», «Καλῶς ὠρίσατε, νεαροὶ ἀνακαινιστὰί τῆς Βουλγαρίας» κτλ.

Κρουομένων τῶν κωδῶνων ἡ πομπὴ κατηυθύνθη εἰς τὸν καθεδρικὸν ναόν, ἔνθα ὁ κυριάρχης μητροπολίτης Τυρνόβου Φίλιππος ἐτέλεσε βραχεῖαν δοξολογίαν. Ἐντὸς δὲ τῶν ἐπακολουθησάντων 35 λεπτῶν τῆς ὥρας ὁλόκληροι αἱ τέσσαρες ἐκείναι ἑκατοντάδες τῶν μαθητῶν κατενεμήθησαν εἰς ἰδιωτικὰς οἰκίας, ἔνθα ἀνέμενον αὐτοὺς ἐτοίμη τράπεζα καὶ φιλόστοργος περιποίησις. Οὐδενὶ ἐπετράπη ἢ παραμονὴ ἐν ξενοδοχείῳ.

Τὴν ἐπομένην ἡμέραν μετ' ἀρχιερατικὴν λειτουργίαν καὶ σύντομον δοξολογίαν, ὁ μητροπολίτης Φίλιππος ἐκήρυξε τὴν ἐναρξιν τῆς συνελεύσεως ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς πόλεως ἐν μέσῳ μεγίστης συρροῆς πλήθους. Ἐχαιρέτισαν τοὺς μικροὺς ἀντιπροσώπους πρῶτοι οἱ παρόντες συνοδικοὶ ἐκ μέρους τῆς Ἰ. Συνόδου τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας, ἔπειτα οἱ ὑπουργοί, μετ' αὐτοὺς δ' αἱ λοιπαὶ ἀντιπροσωπεῖαι τοῦ στρατοῦ καὶ τῶν λοιπῶν ὀργανώσεων. Εἶτα ἐπηκολούθησαν αἱ ἐπὶ τῆς ἡμερησίας διατάξεως συζητήσεις, ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ὑπῆρξεν ὁ καταρτισμὸς τοῦ προγράμματος τῆς μελλούσης δράσεως τῶν μαθητικῶν συλλόγων. Μεταξὺ ἄλλων ἡ συνέλευσις ἀπεφάσισε τὴν ἵδρυσιν καὶ ὀργάνωσιν ἐν τινὶ τῶν μόνων θερινῆς «ἀποικίας» διὰ τοὺς ὀρθοδόξους μαθητάς.

Μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς συνελεύσεως ὑπὸ κωδωνοκρουσίαν καὶ ψαλλομένου ὑπὸ πάντων τοῦ «Χριστὸς Ἄνστη» οἱ συνέδροι ἐπανῆλθον εἰς τὰ ἴδια καθ' ὃν καὶ ἀφίκοντο τρόπον, ἵνα εἰς τὰς πατρίδας των συνεχίσουν τὸ μέγα ἔργον τῆς ἀνακαινίσεως τῆς Βουλγαρίας ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι τοὺς συνέδεσαν εἰς τοὺς συμπαθεῖς αὐτοὺς ὀργανισμούς, καὶ πρὸς τὰς ὁποίας τόσον συστηματικῶς ἐξοικειοῦνται ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς τρυφερᾶς ἡλικίας των.

Δ. Π.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ταῖνε.

Εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ γνωσθῇ τίνα γνώμην εἶχε περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὁ μέγας γάλλος φιλόσοφος καὶ ἐπιστήμων ἀκαδημαϊκὸς Ταῖνε, τοῦ ὁποίου πρό τινας ἐωρτάσθη ἡ ἑκατονταετηρίς. Μύστης βιβλὸς τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν καί, εἰδικώτερον, τῆς Βιολογίας, πάντα τὰ ζωικὰ καὶ ὀργανικὰ φαινόμενα ὡς καὶ πάντα τὰ ψυχικὰ, ὁποῖα ἡ συνείδησις καὶ ἡ βούλησις, ἐξήρτησεν ἐκ παραγόντων καὶ αἰτίων καθαρῶς φυσικῶν, οἷα τὸ κλίμα, τὸ γένος, ἡ στιγμὴ. Κατ' ἀκολουθίαν τὰ πάντα ὑπελάμβανε ὑπακούοντα εἰς νόμους φυσικοὺς ἀμειλίκτους, ἐν δὲ τῇ ἐπιστήμῃ (τῇ φυσικῇ) ἐνέβλεπε τὴν μέλλουσαν κυρίαν τοῦ μυστηρίου τῆς ζωῆς καὶ τοῦ παντός. Ἐντεῦθεν δι' αὐτὸν ἡ ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὸ κυριώτατον ἀσχόλημα τῆς ζωῆς του, ἦτο ἀπλῶς ἱστορία τοῦ ἀνθρώπου τοῦ φυσικοῦ. Παρὰ ταῦτα ὁ μέγας οὖτος ὀπαδὸς καὶ ὑπέρμαχος τῆς μᾶλλον ἀπολύτου καὶ ἀκάμπτου ἑτεραρχίας ὠμίλει μετὰ συγκινήσεως περὶ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς πηγῆς ἐλπίδος, ἠθικότητος καὶ ζωτικότητος. Ἴδου τί ἔγραφε ἐν τῷ τελευταίῳ τόμῳ τοῦ μεγάλου του περὶ τῶν ἀρχῶν τῆς συγχρόνου Γαλλίας ἔργου: «Ὁ Χριστιανισμὸς εἶνε ἀκόμη διὰ τετρακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρωπίνων ὑπάρξεων τὸ μέγα ζεῦγος τῶν πτερύγων, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀπαραίτητον διὰ νὰ ἐξαρθῇ ὁ ἀνθρώπος ὑπὲρ τὸν ἑαυτὸν του, ὑπὲρ τὴν χαμαιπετὴ ζωὴν του καὶ ἐπέκεινα τῶν στενῶν ὀριζόντων του, διὰ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ διὰ τῆς ὑπομονῆς, τῆς αὐταπαρνήσεως καὶ τῆς ἐλπίδος εἰς τὴν γαλήνην, καὶ νὰ τὸν ὀθήσῃ πέραν τῆς νηφαλιότητος, τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀγαθότητος μέχρι τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς θυσίας. Πάντοτε καὶ πανταχοῦ, ἀπὸ δεκαοκτῶ αἰώνων, ὁσάκις αἱ πτέρυγες αὐταὶ ἀποκάμνουν ἢ θραύονται, τὰ τε δημόσια καὶ τὰ ἰδιωτικὰ ἤθη ἐκφυλίζονται».

Ναυάγιον.

Ἐἶνε διὰ νὰ ζῆσῃ ὁ σοσιαλισμὸς; — εἶνε ὁ τίτλος κατ' αὐτὰς ἐκδοθέντος ἐν Λονδίῳ συγγράμματος, τοῦ ὁποίου ὁ συγγραφεὺς Haden Guest, ἐξαντλῶν τὰς σημερινὰς ὀψεις τοῦ σοσιαλισμοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον, ἀγεται εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐνῶ ὁ σοσιαλισμὸς ὡς ἐπαναστατικὴ δύναμις εἶνε ἀκόμη ἐπικίνδυνος εἰς τὴν τάξιν, δὲν ἀποτελεῖ ὅμως καὶ εὐαγγέλιον κοινωνικῆς ἀνοργάνωσεως. Δοκιμασθεῖς ἐν τῇ πράξει ἐν τε τῇ Ρωσίᾳ, τῇ Γερμανίᾳ καὶ ταῖς Σκανδιναβικαῖς χώραις, ἀπεδείχθη χρεωκοπήσας ὡς πρὸς τὴν ἀπόπειραν πραγματικῆς μεταρρυθμίσεως ἡ ὁποία νὰ βελτιώσῃ τὴν θέσιν τοῦ ἐργάτου. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ συγγρα-

φεύς πιστεύει ὅτι ὁ σοσιαλισμὸς δὲν εἶνε ἡ φυσικὴ πίστις τῶν ἐργατικῶν τάξεων· εἰς αὐτὰς ἐπεβλήθη τεχνικῶς ὑπὸ θεωρητικῶν σοσιαλιστῶν, ἀνηκόντων εἰς τὴν μέσην κοινωνικὴν τάξιν.

Σύνδεσμος Θεολόγων.

Ἄργα μὲν, ἀλλὰ συνεσσωματώθη, τέλος πάντων, καὶ ὁ παρ' ἡμῖν θεολογικὸς κόσμος, ὀρθῶς δὲ διαγινούσας πνευματικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας τῆς συγχρόνου κοινωνίας, ἀπέκτησε συνείδησιν τῶν δυνάμεων του καὶ ἐπ' ἴσης ὀρθῶς ὥρισε τὰ μέσα δι' ὧν θὰ δυναθῆ ἡ ἐπιτύχη τῶν δι' ὧν συνεστήθη σκοπῶν. Τῶν θεολόγων καθηγητῶν ἔχουσιν ἀνάγκην καὶ ἡ Ἐκκλησία καὶ ἡ Πολιτεία, ἡ μὲν ὡς μήπω ἐν αὐταῖς τοῦ ἱεροῦ κλήρου ταῖς τάξεσιν ἀποκτήσασα πυκνοὺς τοὺς παράγοντας τῆς διὰ τῆς Ἐκκλησίας διαφωτίσεως καὶ χειραγωγίας καὶ διαπλάσεως καὶ ἀνορθώσεως τῆς χριστιανικῆς κοινωνίας· ἡ δὲ ὡς ἐν τῷ προσώπῳ τοιούτων διδασκάλων τῶν ἑλληνοπαίδων κεκτημένη τὰ ἄριστα τῶν ὀργάνων δι' ὧν διαπλάττονται οἱ χρηστοὶ πολῖται καὶ οἰκοδομεῖται τὸ ἔθνος ἐπὶ βάσεων ὑγιῶν. Τώρα ἀπὸ τὰς τάξεις τῶν θεολόγων καθηγητῶν ἀναμένεται νὰ ἐκπηδήσῃ ζωηρὸς ὁ ὑπὲρ τοῦ τόσοσιν πολυμεροῦς, ἀλλὰ καὶ τόσοσιν εὐγενοῦς ἔργου τῶν ἐνθουσιασμός, διότι μόνον μὲ ἐνθουσιασμόν, μὲ συντοισμόν ἐνθουσιασμῶν πάντων ὁμοῦ καὶ ἐνὸς ἐκάστου θὰ εὐδοθῆ ἡ μεγάλη τοῦ συμπαθοῦς σωματείου ἀποστολή.

Προάγουσιν ἡμᾶς . . .

Ἡ ἐν ἄλλῃ τοῦ φύλλου τούτου σελίδι δημοσιευμένη πρωτοφανής καὶ πρωτότυπος ἐν Βουλγαρία κίνησις τῶν βουλγαροπαίδων μαθητῶν ἀνάγκη νὰ ἀναγνωσθῆ μετὰ πολλῆς προσοχῆς ὑπὸ τῶν γονέων, τοῦ κλήρου, τῶν διδασκάλων, τῶν θεολόγων καθηγητῶν καὶ αὐτῶν τῶν πολιτικῶν τῆς ἡμετέρας χώρας ἀνδρῶν. Δὲν ὑπάρχει θετικώτερος καὶ ἀσφαλέστερος τροπὸς ἀντιδράσεως κατὰ τῶν συγχρόνων καινοφωνιῶν καὶ τῆς γενικῆς ἐκλύσεως, καὶ προπαρασκευῆς τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως. Ἡ ἐργασία αὕτη συντελεῖται ἐκ βάθρων, τὰ βάρη δὲ τοῦ μέλλοντος εἶνε οἱ μικροὶ μαθηταὶ τῆς σήμερον. Εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν μαθητῶν τούτων δὲν κατώκνησαν νὰ παραστῶσι δύο μέλη τῆς βουλγαρικῆς κυβερνήσεως, μὴ ἀπαξιῶσαντα νὰ ἐλθῶσιν εἰς τόσοσιν στενὴν καὶ τρυφερὰν ἐπαφὴν πρὸς τὴν ἠθικοθρησκευτικὴν ταύτην κίνησιν καὶ θελησαντα νὰ δώσωσι σημεσίω εἰς αὐτὴν διὰ τῆς αὐτοπροσώπου συμμετοχῆς των εἰς τὴν παιδικὴν συνέλευσιν. Ἐδῶ μίαν φέρων εἶχον καταργῆσαι ὡς ἐκπαιδευτικὴν ἐορτὴν τὴν μνήμην τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, νῦν προσπαθοῦν νὰ ἐξαρτίουν τὴν διδασκαλίαν τῶν θρησκευτικῶν εἰς τὰ δημόσια σχολεῖα, καὶ ἄλλα πολλά, εἰς μαρτύριον

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἑρμηνεύσις	Κυριακαὶ Ἐυαγγελίων	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑορτασθῶν	Ἑξοί
ΙΟΥΛΙΟΣ	7 Κυρ. Β' Ματθαίου 14 - Ἀγ. Πατῆρ. 21 * Α' Ματθαίου 28 * Β' Ματθαίου	Κυρ. Ζητ. 25 Νοεμ. * Ἀγ. Πατέρ. * Α' Ε'	Β Γ Δ	α' β' γ' δ'

προηγουμένου παρ' ἡμῖν «πολιτισμοῦ».

Ἐμ. Μπενάκης.

Ἐτελεύτησε τὸν βίον, κατ' αὐτὰς, ὁ ἀφ' ἱκανῶν ἐτῶν πισογνώστος ἀνὰ σύμπαν τὸ ἑλληνικὸν φιλόφρωνος, ὅστις, εὐτυχῆσας νὰ ἴδῃ τοὺς ὑλικούς του πόρους ἠλόγημένους ὑπὸ τοῦ Δοτήρος τῶν ἀγαθῶν, ἦδη ἐν τῇ ζωῇ μυριαχῶς ἀπέδειξε πόσον καλὸς αὐτῶν οἰκονόμος ἦτο. Συμπαραστάτιδα ἔχων κατὰ πάντα ὁμόφρονα καὶ ὁμόψυχον ὁμόζυγον, ἡμιλλᾶτο μετ' αὐτῆς εἰς σπατάλην ἀγαθοεργίας ποικιλωτάτης, ἀνσπατάλη δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ἡ ἱλαρὰ προθυμία, μεθ' ἧς προσήρχοντο ἀμφοτέροι ἀρωγοὶ καὶ στηρικταὶ πασης ἐθνικῆς, κοινωνικῆς καὶ ἀτομικῆς ἀνάγκης. Ἐπὶ τῆς σοροῦ του ἔκλιων εὐγνωμονοῦσαι ἑκατοντάδες ὄρφανῶν αἱ ψυχαὶ καὶ τὸ φέρετρόν του συνώδευσεν ἡ ἐθνικὴ εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν μέγαν ἐθνικὸν εὐεργέτην, τὸν χριστιανοπρεπῶς καὶ ζήσαντα καὶ ἀποθανόντα.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Καθ' ἄπασαν τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐξηκολούθησαν τακτικῶς αἱ συνεδρίαὶ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας. Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸ οἰκονομικὸν ζήτημα κατέφθασαν αὐτὴ εἰς ὀριστικὰ συμπεράσματα διαρῆσασα τὴν μελέτην αὐτοῦ εἰς δύο μέρη, εἰς τὴν λήψιν ἀμέσων μέτρων τινῶν καὶ εἰς τὴν ὀριστικὴν ἀναδιόρθωσιν τῆς διοικήσεως καὶ διαχειρίσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας. Τὸ πρῶτον μέρος τῶν ἀποφάσεων τῆς Ἱεραρχίας ἐγένετο ἤδη δεκτὸν μετὰ τινῶν τροποποιήσεων καὶ ὑπὸ τῆς πρὸς τοῦτο καταρτισθείσης ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Ἐπιτροπῆς συνεργασθείσης μετ' ἀντιπροσώπων τῆς Ἱεραρχίας εἰς δύο συνεδρίας ἐν τῷ Ὑπουργείῳ τῶν Οἰκονομικῶν.

— Ἐπιφυλασσόμενοι ν' ἀναγράψωμεν λεπτομερείας ἐπὶ τῶν ληφθειῶν ἀποφάσεων ἐπὶ τοῦ οἰκονομικοῦ, γενικῶς σημειοῦμεν ὅτι διὰ συντόνου ἐργασίας ἡ Ἱερὰ Σύνοδος προέβη εἰς τὴν μελέτην καὶ ἐπεξεργασίαν τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου, ἐπὶ τινῶν σημείων τοῦ ὁποίου δι' Ἐπιτροπῆς ἐξ Ἱεραρχῶν ἐτεκοινώνησε πρὸς τε τὸν Πρωθυπουργὸν καὶ τὸν

Ἐπιτροπὸν ἐπὶ τῆς παιδείας. Κατὰ τὰς συζητήσεις τῶν διαφόρων ἄρθρων τοῦ Καταστατικοῦ ἐξετάσθησαν πλείστα συναφῆ ζητήματα, διηκολύνθη δὲ ἡ πορεία τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐκ τῆς ἐπικρατησάσης τελείας συμπνοίας τῶν μελῶν αὐτῆς καὶ ἐκ τῆς συστηματικῆς κατανομῆς τῆς προμελέτης τῶν θεμάτων καὶ διατυπώσεως τῶν λαμβανομένων ἀποφάσεων ὑπὸ Ἐπιτροπῶν.

— Ἀποφάσει τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας ὁ Μακ. Πρόεδρος αὐτῆς ἀπηύθυνε χαιρετισμὸν πρὸς τὴν Μεγάλην τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ πρὸς πάσας τὰς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας. Ἀπεφασίσθη ὡσαύτως ὅπως ἐκφρασθῆ εἰδικώτερον ἢ συμπάθεια τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας, τῆς Ἑλλάδος πρὸς τὴν χειμαζομένην Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας.

— Σήμερον 29 τοῦ μ. μετέστη πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ ἀρχιμ. Εὐσέβιος Ματθαίουπουλος, ἡγούμενος τῆς θρησκευτικῆς Ἀδεφότητος «Ζωῆ» καὶ πνευματικὸς πατὴρ μυριάδων τέκνων.

— Διὰ Διατάγματος τῆ 9 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 23 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 183 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ἔδρα τῆς Ἱ. Μονῆς «Βατουμά» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν, μετεφέρθη εἰς τὴν μετὰ τῆς ὡς ἄνω Μονῆς ἠνωμένην Ἱερὰν Μονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου «Γκούρας» τῆς τοῦ «Βιτουμά» ἀποτελούσης ἡδη μετόχιον τῆς ῥηθείσης Μονῆς «Γκούρα».

— Ὁμοίως διὰ Διατάγματος τῆ 1 Μαΐου ἐ. ἔ. ἐκδοθέντος καὶ τῆ 11 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς καὶ ἔτους καταχωρηθέντος ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 175 φύλλῳ τῆς Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως, ὁ συνοικισμὸς Καλλικνέικα ἀποσπασθεὶς τῆς ἐνορίας τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, ἄνω Δολῶν, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γυθείου καὶ Οἰτύλου, ὑπήχθη εἰς τὴν ἐνορίαν τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Βασιλείου, κάτω Δολῶν.

— Διενεργηθείσης ἐκλογῆς Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱερ. Μονῆς Ἁγίου Γεωργίου «Ἡλία» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Χαλκίδος, ἐξελέγησαν Ἡγούμενος μὲν ὁ Ἀρχιμ. Προκόπιος Γρηγοριάδης, σύμβουλοι δὲ οἱ Ἱερομόναχοι Σεραφεῖμ Καπαμᾶς καὶ Χρῦσανθος Κανατούλας. Ὁμοίως διενεργηθείσης ἐκλογῆς Ἡγουμενοσυμβουλίου τῆς Ἱ. Μονῆς Ἁγ. Νικολάου «Γαλατάκη» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως, Χαλκίδος, ἐξελέγησαν Ἡγούμενος μὲν ὁ Ἀρχιμ. Γρηγόριος Τριανταφυλλόπουλος, σύμβουλοι δὲ ὁ Ἱερομ. Νικήτας Λιβέρης καὶ ὁ Μοναχὸς Νάρκισσος Συγκούνας.

— Διωρίσθη κατὰ μετὰπεμψιν Ἡγούμενος τῆς ἐν Σιάθῳ Ἱερ. Μονῆς τῆς Ἐθαγγελιστρίας, ὁ μοναχὸς

Πολύκαρπος Χαδοῦλιας ἀδελφὸς τῆς Ἱ. Μονῆς «Βάθειας» τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Χαλκίδος, ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἱκανοῦ χρόνου ἀσθενούντος Ἱερομ. Λαμμανοῦ Παρίση.

— Ὁσαύτως διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Γρεβενῶν ὁ Ἀρχιμ. Νικηφόρος Παπασιδέρης ἀντὶ τοῦ παραιτησαμένου, Ἰωάννου Θεοδορίδου.

— Ὁμοίως διωρίσθη Γραμματεὺς τῆς Ἱερ. Μητροπόλεως Ἡλείας ὁ Ἀθανάσιος Πανουτσόπουλος.

— Οἱ ἐν Ἀθήναις θεολόγοι καθηγηταὶ τῆς μέσης ἐκπαιδεύσεως συνελθόντες ἐπηξάν «Σύνδεσμον θεολόγων καθηγητῶν» περιλαμβάνοντα ἅπαντας τοὺς ἐν Ἑλλάδι θεολόγους, ἐξέλεξαν δὲ πρόεδρον τοῦ Συνδέσμου τὸν Καθηγητὴν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Ἀ. Ἀλιβιζᾶτον. Τὸ ὑπὸ τὴν προεδρείαν αὐτοῦ συμβούλιον ἀπηρτίσθη ἐκ τῶν κ. κ. Β. Πετρούνια, καθηγητοῦ τοῦ Ἀ' Γυμνασίου θηλέων, ὡς Γενικοῦ Γραμματέως, Ἀθ. Παπαχοριστοπούλου καθηγητοῦ τοῦ Γυμνασίου Ἀμαρουσίου, ὡς Γαμίου, Χ. Γκιτάκου καθηγητοῦ τοῦ Διδασκαλείου τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως, Χ. Παπαϊωάννου, καθηγητοῦ τοῦ Ἀ' Γυμνασίου Πειραιῶς, Ἱ. Φραγκούλη καὶ Δ. Παπαναστασίου Δοκίμων Δ. Μ. Ἐκπαιδεύσεως. Σκοπὸς τοῦ Συνδέσμου ἔσται ἡ συνδρομὴ τοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας διὰ πικνώσεως τοῦ θείου κηρύγματος, διὰ τῆς διαδόσεως τῆς ἀγ. Γραφῆς, δι' ὀργανώσεως κατηχητικῶν σχολείων, διὰ θεολογικῶν διαλέξεων, θρησκευτικῆς ἀρθρογραφίας, διαδόσεως θρησκευτικῶν καὶ ἠθοπλαστικῶν βιβλίων, ἡ ἀναζωγόνησις τοῦ θρησκευτικοῦ ἐν τοῖς σχολείοις μαθήματος, ἡ ἐνίσχυσις τῶν διδασκόντων αὐτῶν θεολόγων καθηγητῶν διὰ τὴν καλλιέργειαν θρησκευτικῆς ζωῆς τῶν μαθητῶν καὶ τὴν διάπλασιν ἠθικοῦ καὶ θρησκευτικοῦ χαρακτῆρος, ἡ ἐκδοσις περιοδικοῦ καὶ ἐπιστημονικῆς ἐπετηρίδος, ἡ ὀργάνωσις θεολογικοῦ συνεδρίου, κλπ.

— Κατὰ τὴν συνεδρίαν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου ἐπιτροπὴ θεολόγων καθηγητῶν ὑπὸ τὸν Καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου κ. Α. Ἀλιβιζᾶτον, ἐκπροσωποῦσα τὸν ἀνωτέρω ἀναφερόμενον «Σύνδεσμον τῶν θεολόγων Καθηγητῶν» ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας καὶ ἐζήτησε τὰς εὐλογίας αὐτῆς καὶ ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Σύνδεσμος θὰ εὐρίσκειται πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ἐκκλησίας πρόθυμος κατὰ τὴν κρίσιν Αὐτῆς νὰ συνδράμῃ κατὰ δύναμιν τὸ πνευματικὸν Αὐτῆς ἔργον. Οἱ πλείστοι τῶν λαϊκῶν θεολόγων ἐκ συναισθήσεως καὶ φόβου πρὸς τὸ ὕψος τῆς ἱερωσύνης καὶ τὴν ἱερότητα αὐτῆς ἀπ' αὐτῆς ἀπέχοντες δὲν παύουσι παρακολουθοῦντες μετὰ στοργῆς

καὶ ενδιαφέροντος τὰς προσπαθείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ σπουδαῖα ἐσωτερικὰ καὶ ἐξωτερικὰ αὐτῆς προβλήματα καὶ πιστεύουσιν ὅτι ἡ Ἐκκλησία θέλει χρησιμοποιήσει τὰς εἰς τὴν διάθεσιν αὐτῆς εὐρισκομένης πνευματικῆς αὐτῶν δυνάμεις ἵνα «διὰ πάσης ἀφῆς τῆς ἐπιχορηγίας κατ' ἐνέργειαν ἐν μέτρῳ ἐνὸς ἐκάστου μέρους ἐπιτύχῃ τὴν αὔξησιν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐν ἀγάπῃ» (Ἐφεσ. 4, 11—16). Ὁ Μακ. Πρόεδρος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν ἀπαντήσας συνεχῶς τοὺς θεολόγους Καθηγητὰς διὰ τὴν σύμπληξιν τοῦ Συνδέσμου αὐτῶν καὶ ἐπικαλεσθεὶς τὴν εὐλογίαν τοῦ Κυρίου, ἠγαρήσθη τὰ μέλη τοῦ Συνδέσμου διὰ τὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν αἰσθήματα αὐτῶν εὐχρηθεὶς ὅπως ἀποβῆ οὗτος σπουδαῖα πνευματικὴ δύναμις ἐπ' ἀγαθῶ τῆς Ἐκκλησίας.

—Λιβεμβάσθη ὁμοδιῶς ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου ποσὸν ἐκ Λοχ. 85.635.50 ἔξ εἰσφορῶν τῶν εὐσεβῶν ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου διαβιβασθειῶν πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον καὶ τὸ ποσὸν Λοχ. 60.134.20 ἔξ εἰσφορῶν διοβιβασθειῶν ἀπ' εὐθείας πρὸς αὐτόν, κατὰ τοὺς δημοσιευθέντας ἤδη ἐν τῇ «Ἐκκλησίᾳ» πίνακας, ἧτοι ἐν ὄλῳ Λοχ. 145.769.50 πρὸς ἀναστήλωσιν τοῦ ἐκ τοῦ σεισμοῦ καταπεσόντος Τρούλλου τοῦ ἐν Ἱεροσολύμοις Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως.

—Πρὸς τὴν Ἱεραρχίαν, καὶ τὴν Σύγκλητον τοῦ Πανεπιστημίου διεβιβάσθη ἔξ Ἀργινίου τὸ ἀκόλουθον τηλεγράφημα: Ἐξ ὀνόματος ὑπερπεντακοσίων μελῶν ἐνώσεως ἡμῶν καὶ διερμηνεύοντες τὴν γνώμην κοινωνίας Ἀργινίου καὶ πάσης Ἑλλάδος ὑψώνομεν φωνὴν διαμαρτυρίας κατὰ μελετωμένης καταργήσεως διδασκαλίας θρησκευτικῶν καὶ ἱστορίας καὶ μειώσεως τοῦ κύρους τῶν μαθημάτων τούτων καὶ ἐποβάλλομεν θεομὴν παράκλησιν χάριν τῆς ἡθικοθρησκευτικῆς ἀναπλάσεως τῶν παιδῶν μας καὶ τῶν μελλόντων πολιτῶν τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ὅπως αὐξηθῶσιν αἱ ὄραι τῶν θρησκευτικῶν εἰς πάσας τὰς τάξεις καὶ πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ σχολεῖα. Ἐπίδειξιν διδασκαλικῆς ὁμοσπονδίας ἀσεβύσης εἰς λαὸν ζητοῦντα θρησκευτικὴν καὶ ἔθνην ἀναγέννησιν χαρακτηρίζομεν ἄθρησκον καὶ ἀνθεθνικὴν ἵνα μὴ εἴπωμεν κομμουνιστικὴν καὶ ἐπιμένομεν ζητοῦντες παραδειγματικὴν τιμωρίαν πρωταιτίων ἐκτροχιασμοῦ ὁμοσπονδίας ταύτης, ἧτις ὑποκινήσασα κατάργησιν καὶ μείωσιν θρησκευτικῶν ἀπὸ πολλῶν εἰῶν, κρατεῖ ἐρεθισμένον λαὸν ἀναμένοντα κυβερνητικὴν διόρθωσιν. Ζητοῦμεν πάντας ὑπαλλήλους ἀγαπητῆς πατρίδος καὶ δὴ τοὺς διδασκάλους τῶν παιδιῶν μας ἐμφορομένους μὲ τὰ ἰδεώδη τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, δι' ὧν καὶ μόνον ἀνεκάθεν ἐμεγαλοῦργησεν ἡ τὴν ἀνθρωπότητα ἐξευγενίσασα ἑλληνικὴ φυλή. Τὸ

ζήτημα τῆς θρησκείας εἶνε τὸ ζωικώτατον καὶ πᾶσα κατ' αὐτοῦ ἀντίδρασις θὰ συναντήσῃ ἀντιμέτωπον λαϊκὴν δύναμιν εὐγενῶς προστατεύουσαν τὸ μετὰ τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ἀναποσπάστως συνδεδεμένον θρησκευτικὸν συναίσθημα.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ ἐν Μαγδεβούργῳ συνελθοῦσα συνέλευσις τοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος τῆς Γερμανίας ἀπεφάσισε, κατὰ σύστασιν τοῦ πρώτου πρωθυπουργοῦ, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ματαίωσιν τῆς συνάψεως νέας θρησκευτικῆς συμφωνίας μεταξὺ Γερμανίας καὶ Βαυκανοῦ, ἣν τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐξήγησε.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ Γενικὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ταμεῖον θέλει ἐνεργήσει ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τὴν 3ην Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Τετάρτην καὶ ὥραν 8ην μ. π. κλειδοτοικίᾳ δημοπρασίαν ἐκποιήσεως τῶν παρ' αὐτῶν εὐρισκομένων Ἱερῶν ἀμφίων ἐκ τῆς κληρονομίας τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Σύρου καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων.

(Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Γ. Ε. Ταμείου)

Ἡ ΕΦΟΡΕΙΑ ΤΗΣ ΙΕΡΑΤΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ ΚΟΡΙΝΘΟΥ

Συμφώνως πρὸς τὸ 3 ἄρθρον τοῦ περὶ ὀργανισμοῦ τῶν Ἱερατικῶν Σχολῶν Διατάγματος προκηρυσσομεν διαγωνισμὸν πρὸς εἰσαγωγὴν μαθητῶν εἰς τὴν ἐν Κορίνθῳ Ἱερατικὴν Σχολήν, διενεργηθῆσομεν τῇ 25 Σεπτεμβρίου 1929.

Οἱ ὑποψήφιοι θέλουσιν ἀξετασθῆ εἰς τὰ μαθήματα ἕνα ἐκ τῶν ἑξῆς:

1) Ὅπως γίνῃ τις δεκτὸς εἰς τὸν διαγωνισμὸν ὀφείλει νὰ προσάγῃ Ἀπολυτήριον Ἑλληνικοῦ Σχολείου μετὰ βαθμὸς τοῦλάχιστον «καλῶς» καὶ διαγωγῆς τοῦλάχιστον «κοινῶς», ὡς καὶ τὰ ἐξῆς πιστοποιητικά 1) τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος ἢ δήμου περὶ ἐγγραφῆς του εἰς τὸ Μητρώον, 2) ἀπιστήμονος ἱατροῦ ὅτι εἶναι ὄχιτις καὶ ἀρτιμελῆς καὶ 3) συμμαρτυρίαν πνευματικοῦ περὶ τοῦ ὅτι δὲν ἔχει ἐποπέσει εἰς παράπτωμα ἀποκλείον αὐτὸν τῆς Ἱερωσύνης.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 24 Ἰουνίου 1929

Ὁ Πρόεδρος

† Ο ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Μητροπολίτου Κασσανδρείας Ἐιρηναίου, Ὑπόμνημα εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἑλλάδος συγκληθεῖσαν τῇ 14 Ἰουνίου 1929 πρὸς συζήτησιν ἐπὶ τοῦ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας καὶ λύσιν τοῦ οικονομικοῦ αὐτῆς ζητήματος. Ἀθῆναι 1929.— Τὸ Ὑπόμνημα τοῦτο ὑπεβλήθη εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας, θίγει δὲ πλείστα ὅσα ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, εἰς ἃ ὁ Σεβ. συνέδρος ἐφιστᾷ τὴν προσοχὴν τῶν Ἱεραρχῶν.

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Μοναστηριακὸν Συμβούλιον τῆς ἐν Θήρῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὀνόματι «Ἁγίου Νικόλαος» διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς κλειδοτοικίαν δημοπρασίαν ἀνταλλαγῆς τὴν 14 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Καλλιστῆ Γεωργίου Μ. Ἀλαφούζου τὰ ἐξῆς δύο κτήματα τῆς Μονῆς: 1) ἀγρὸς εἰς θέσιν Ἐγχεριμῶς περιοχῆς Ἐπισκοπῆς Γωνιάς Θήρας ἐκτάσεως ὀκτώ ζευγαριῶν καὶ 2) ἀγρὸς εἰς θέσιν τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἐκτάσεως ὡς ἔγγιστα δύο ζευγαριῶν ὀνόματι Κιπεριά, συνεχόμενα ἀμφοτέρω.

Τύπος «Φοῖνικος» Ὅδος Σταδίου 44, Ἀθῆναι